

Императорътъ утвърдилъ привилегиитѣ на българското дворянство, а нѣкои наградилъ съ византийски почетни титли.

Партията, която искала да продължава войната, се оттеглила въ албанскитѣ планини. Царскиятъ синъ Фружинъ съ двамата си братя избѣгаль на стръмния Томоръ (Τόμορος, 3080 м.) при Бератъ; ала когато планинскитѣ склонове били заети, той слѣзълъ въ Дѣволъ и тамъ се предаль на императора, който го назначилъ за началникъ на придворната стража. Неукротимиятъ Ивацъ заседналъ въ сжщата мѣстность на непристъпната планина Врохота, наричана сжщо и Пронища, дето ималъ кула съ великолепна градина. Когато съ силата на оржжието не могли да се разправятъ съ него, въ единъ празниченъ день го споходилъ Евстатий Дафномилъ, охридски стратегъ, и макаръ че билъ посрещнатъ гостоприемно, заловилъ Иваца по единъ начинъ толкова смѣлъ, колкото и вѣроломнъ. Храбриятъ герой билъ ослѣпенъ. Следъ това и войводата Николица напусналъ планинитѣ. Последниятъ свободенъ боляринъ Елемагъ, господаръ на Бератъ, изявилъ своята покорность въ Стагъ на Пеня.

Следъ 28-годишна борба (991—1018) България била най-после покорена. Победителятъ отпжтувалъ за Атина. На брѣговетѣ на Сперхея му показали купища непогребани кости, страшния паметникъ на Самуиловото поражение, а при Термопилитѣ — оная грамадна стена, която била издигната за отбрана противъ българитѣ. Въ Партенона²⁶, който въ това време билъ вече църква на Св. Богородица, Василий принесълъ благодарствена молитва за победата. Като прекаралъ зимата въ Атина, той въ началото на 1019 год. влѣзълъ съ триумфъ въ Цариградъ. Съ необикновено тържество гърцитѣ празнували възвръщането на императора, който достигналъ целъта си, бидейки 64-годишенъ старецъ, и който заслужено получилъ прѣкора Българоубиецъ (ὁ Βουλγαροκτόνος). Съ златна, окичена съ пера корона той влѣзълъ презъ Златнитѣ врата въ града; предъ него вървѣли царица Мария, Самуиловитѣ дъщери и плененитѣ боляри.

Нѣмало вече българско царство!

Византийската империя се простирала отъ Истрия до Ефратъ и *отъ Драва до Кипъръ, понеже сръбскитѣ и хърватскитѣ князе сжщо трѣбвало да признаятъ върховната власть на гърцитѣ, и дори въ Сирмий имало византийски стратегези. Отъ времето на Юстинияна I никога византийската мощъ не била толкова яка на полуострова.

